

MIA, HET ZIGEUNERKIND

DOOR

W. BLOMBERG—ZEEMAN.

I. ARME ZWERVERS!

„Och wat, praat me niet van recht en rechtvaardigheid. Wij hebben toch zeker volop ons deel gehad aan tegenspoed en ellende, terwijl we nooit iemand één cent te kort deden.”

„Maar, man....”

„Ik weet wel, wat je zeggen wilt. Jij gelooft natuurlijk, dat alles uit Gods hand komt. En ik heb dat ook geloofd.”

„Ja, toen 't ons goed ging. Maar beste man, dat is geen kunst. Als God schijnbaar tegen ons is en we blijven toch Zijn hand grijpen, dat is geloof.”

Bram Bouwer zuchtte eens, stond toen op en haalde uit het keukentje een bos biesen te voorschijn, waarvan hij in zijn ledige uren matten vlocht. 't Was geen wonder, dat het hem wel eens bang te moede werd. Jaren lang was hij werkzaam geweest op een groote cacao-fabriek, die nu reeds maanden stilstond, wegens gebrek aan materiaal. De andere knechts en vooral zij, die een huishouden met kinderen hadden vonden spoedig werk, maar hem liep alles tegen. De een vond hem te oud, een ander oordeelde, dat hij op ander gebied zeker niet veel presteeren zou. Hoe vaak hij verlangd had naar wat kinderen aan zijn disch, nu was hij dankbaar, dat hij alleen maar zorgen moest voor zichzelf en zijn vrouw. Hij was nu zooveel als sjouwerman bij de haven. Eervol was het baantje niet, maar hij verdiende tenminste een stukje brood. Samen verdienden ze met matten vlechten er nog iets bij.

Hun mooie frissche buitenwoning, met het aardige voortuintje hadden ze moeten verlaten. De huur werd opgeslagen, terwijl de verdiensten opgehouden hadden. Toen hadden ze een paar kamers gehuurd. Ook het knappe inboedeltje was leelijk geslonken. Vrouw Bouwer had zich kranig gehouden, maar God alleen wist, hoe zwaar haar dit alles te dragen viel. Maar het allermoeilijkste was voor haar het bewustzijn, dat haar man onderging in zijn dagelijksche zorgen in plaats van te gaan tot Hem, die uitkomst kon geven. Kerstmis naderde en voor het Kerstkind zou geen plaats

zijn in het huis van Bram Bouwer. Christus, de Heer zou kloppen en niet opengedaan worden.

Terwijl Bouwer het vlechtwerk ter hand nam, warmde zijn vrouw het laatste restje koffie. Ze had het tot Zondag willen bewaren, maar nu haar man in zoo'n slecht humeur was, zou ze het maar aanspreken. Misschien wou God hen genadig zijn en voor Zondag wat licht brengen op hun donker levenspad.

„Er wordt geklopt vrouw,” riep Bouwer, toen zijn vrouw in het keukentje de gaspit aanstak.

„Ik kom al, 't zal de juffrouw van boven wezen.”

En ja, 't was juffrouw Wels, die met man en kinderen de bovenkamers bewoonde. Ze hadden het vroeger ook beter gehad. Wels was meesterknecht geweest op een timmermanswerkplaats, maar bij gebrek aan werk, was zijn arbeidsdag verkort, doch ook zijn loon.

„Och, Bouwer, zou je mijn man niet eens even kunnen helpen?” vroeg juffrouw Wels. „Je moet weten, dat er zoo straks een woonwagen door het dorp kwam rijden. Bij de kerk maakte de voerman zijn draai te kort en daar is het heele zaakje tegen den muur opgereden. De burgemeester kwam zoo juist mijn man halen om den boel weer wat in elkaar te timmeren. Nu ben ik even gaan kijken, en och man, wat een ruïne. „Vraag of Bouwer even komt, zei hij tegen me, want het koeterwaalsch van die menschen versta ik niet.”

„Is 't raar volk?” vroeg Bouwer, terwijl hij zijn broek afklopte van de vezels.

„'t Zijn twee mannen, broers lijken het. En dan moet in den wagen een zieke vrouw liggen. Zooals ik hoor, moet er ook nog een dochtertje zijn.”

„Die stumperds,” sprak vrouw Bouwer.

Bouwer vertrok en vrouw Wels werd al spoedig door haar kinderen naar boven geroepen.

Juffrouw Bouwer zette het werk van haar man voort en terwijl ze vlocht waren haar gedachten bij de zieke vrouw in den woonwagen. Daar hoorde ze den regen tikken tegen de vensterruiten. Ze huiverde. Zou die arme zieke stumperd er geen last van hebben? En dan dat kind! De half voltooide mat viel haar uit de handen. Onwillekeurig greep ze den Bijbel, die op de vensterbank lag. Ze sloeg hem open en haar oog werd getrokken naar die woorden vol beloften: „Voor zooveel gij dit aan de minsten mijner broederen gedaan zult hebben, hebt ge het Mij gedaan.”

Vroeger, toen ze het goed hadden, kon ze wat doen en had ook al veel gedaan, voor wie het minder hadden. Maar wat zou zij, arme afgesloofde toberd, nu doen? Weer las zij de woorden en nog eens; plotseling begreep ze, het was toch een persoonlijke boodschap tot haar. Die zieke vrouw kon hulp noodig hebben. Zonder zich verder te bedenken, deed ze haar lampje uit, sloeg een omslagmantel om en ging in de richting van de kerk. Het weer was slecht, het waren echt de donkere dagen voor Kerstmis. Geen sterretje blonk, 't was zoo stil, dat men zijn voetstappen hoorde weerklinken. Juffrouw Bouwer ging recht op haar doel af. 't Was, als voelde ze de regendruppels niet, die pikkelden op neus en wangen. 't Was, als deerde haar geen modder en plassen. Ze zweefde haast langs den weg. Ze wist maar één ding: Dat Jezus, de Heiland haar gestuurd had om te helpen in Zijn naam.

Daar stond de kar en ze herkende uit de zwarte gedaanten spoedig haar man.

„Jij hier?” vroeg hij verbaasd.

„Ja, ik hoorde het zoo regenen en ik dacht, dat de zieke vrouw misschien onbeschat was.”

Bouwer was in zijn hart een goed en medelijdend mensch. Onder het werk had hij ook meermalen aan de zieke vrouw gedacht, te meer daar hij af en toe iemand benauwd had hooren hoesten.

„Sie ist krank,” had een der mannen gezegd. „Mein Tochterchen auch.”

„Is je dochtertje ook ziek?” had Wels toen gevraagd. „Ja, auch,” had de man geantwoord. „Is dat je broer?” had de timmerman verder onderzocht. „Ja, mein Bruder,” was het antwoord.

De mannen waren allen door en door nat en nog was de wagen niet klaar.

„Dat is mijn vrouw,” stelde Bouwer voor.

„O! guten abend.” 't Was tenminste geen ruw volk, dacht juffrouw Bouwer en ze greep al haar moed bij elkaar en beduidde den mannen, dat ze aan de vrouw wou vragen, of ze haar ergens mee van dienst kon zijn. Even keken ze elkaar aan met een blik van verstandhouding en het ontging juffrouw Bouwer niet, dat ze fluisterend eenige woorden spraken, „Sie will kein Besuch.”

„Wil ze soms een deken?” vroeg juffrouw Bouwer, zonder er misschien aan te denken, dat ze er zelve maar twee bezat.

„O, gern, die haben wir nicht. Schau selbst nur.” De oudste

van de twee sprong het trapje op, deed het deurtje open en noodde juffrouw Bouwer tot binnengaan.

Op een soort houten ledikant lag een vrouw. Men kon duidelijk zien, dat ze hard ziek was. Haar man sprak eenige woorden met haar en toen stak ze een witte, magere hand uit, die juffrouw Bouwer hartelijk drukte.

„Da ist Mia,” sprak de zieke fluisterend. Juffrouw Bouwer kon een uitroep van verbazing niet onderdrukken, toen ze in de aangewezen richting keek. In een hoek van den wagen op wat stroo lag een meisje in lompen gehuld. Ze sliep niet, groote schitterende oogen waren op de bezoeker gericht. „Ben je ziek?” „O, ja,” fluisterde het kind.

Uit het verhaal dat de vrouw nu deed, maakte juffrouw Bouwer

op, dat de kleine Mia een opgezette keel had met waarschijnlijk hooge koorts. De vrouw zelf lag al dagen te bed. De mannen spraken van Spaansche griep, maar zij dacht, dat het van ontbering kwam. Ze waren met den oorlog al uit Duitschland gekomen, en zwierven nu van de eene plaats naar de andere. Hoe ze aan den kost kwamen? Och, met allerlei. De mannen konden ketels lappen en soldeeren en zij beschilderde waaiertjes. Ze verdienden het zout niet in de pap.

Juffrouw Bouwer voelde een onbeschrijflijk medelijden met die arme vrouw en haar ziek kind. „Ik kom zoo weer,” sprak ze, en verliet den wagen.

Haar man had alles gehoord en hij begreep heel goed, wat zijn vrouw nu ging doen. Hij zag haar al in gedachten een deken uit de bedstede halen, hij zag haar zoeken in het linnenkastje. Misschien bracht ze wel haar gebreiden Zondagschen rok mee om de kleine Mia toe te kunnen dekken. Natuurlijk zou ook het keukenkastje een beurt krijgen. Wat er nog aan levensmiddelen was, zou ze verdeelen. Ze waren maar met zijn beiden, als 't moest, konden ze nog met minder toe. En Bouwer sloeg weer een spijker in en nog een en nog een. Af en toe luisterde hij: kwam ze er nog niet aan?

Eindelijk was de wagen hersteld, net toen vrouw Bouwer bepakt en beladen terugkeerde. Wat een mensch nog niet missen kan, als hij werkelijk wil, dacht Bouwer, toen hij tersluiks zag, hoe hun beste deken aan de vrouw werd gegeven. Zoowaar, ze had nog een dampend potje koffie bij zich. Misschien hun laatste, maar wat kwam er dat op aan! En kijk eens aan, een paar sneden brood met worst, die ze vanmiddag juist op de bon gehaald had. Zijn voor gevoel kwam uit. Mia werd in den warmen wollen rok gewikkeld. Lieve tijd, hoe zoo'n vrouw toch om alles dacht, ze had ook nog een kruikje met warm water meegenomen en wat compressen voor de keel en zoowaar een appel, dien hij laatst voor haar had meegebracht.

Als een weldoende fee verrichtte juffrouw Bouwer haar werk. Ze deed een lichtje schijnen in den armoedigen woonwagen, maar zij zelve voelde zich een rijk kind van haar Vader, die in de hemelen is.

(Wordt vervolgd.)

MIA, HET ZIGEUNERKIND

DOOR

W. BLOMBERG—ZEEMAN.

(Vervolg.)

II. MIA'S KERSTFEEST.

't Is zoo jammer, dat onze beste oogenblikken zoo spoedig gevolgd worden door ontevreden, opstandige gedachten.

Toen Bouwer dien ganschen avond in regen en wind gewerkt had aan den woonwagen, was hij met zijn vrouw thuisgekomen in de gelukkigste en dankbaarste stemming. Maar, toen hij 's nachts wakker werd en toch wel voelen kon, dat de beste deken weg was, pruttelde hij in zichzelf. Hoe kon ze ook dien deken weggeven! Wie weet, wat voor soort volk het was!

En toen hij bij zijn ontbijt geen warm kopje koffie kreeg, kon hij zich niet langer inhouden. „Voor vreemd volk zorg je wel, hè?”

Verbaasd had zijn vrouw hem aangestaard. „En ik dacht nog wel, dat jij het ook goed vond.”

„Je kan denken wat je wilt, ik wou, dat ik wat warm drinken had.” Hij zag of wilde niet zien, dat haar lip verraderlijk trilde. Vlug was ze naar het keukentje gegaan om wat melk te warmen. Ze meende toch zeker, dat hij alles goed had gevonden. Mopperend dronk hij de melk op. Zijn vrouw trachtte zonder melk de brokken door te slikken. En het kwam heusch niet door gebrek aan drinken, dat de boterhammen zoo moeilijk naar binnen gingen.

Met een halven groet ging hij naar zijn werk. Stil en bedroefd ruimde juffrouw Bouwer haar kamertje op.

Daar werd gescheld. Zeker de bakker. „Wat, u hier dokter?” „Ja, ik heb u iets mee te deelen.” „Mijn man is toch niet...” „Neen, wees gerust. 't Betreft je man niet. 't Betreft de vrouw van den woonwagen. Je weet wel, waar je gisteren zulke vriendelijke zorgen aan besteed hebt.”

„Is ze erger?”

„Ja veel erger. Vannacht werd ik geroepen. De mannen dachten, dat ze stervende was. Zoo erg was het gelukkig nog niet. Ik heb haar direct in het ziekenhuis doen opnemen en naar ik hoop,

zullen goede verzorging en voedzame kost haar in 't leven houden."

„Maar Mia?"

„Juist om Mia kwam ik hier. De burgemeester heeft goed gevonden, dat de beide mannen tijdelijk in het armenhuis worden opgenomen. Mia is ziek van ontbering, ik zoek voor haar een goed tehuis en ik heb eenige verwachting, dat u zoo vriendelijk wilt zijn Mia voor eenige weken tot u te nemen."

„Maar dokter, wij zijn..." Zoo arm, wilde juffrouw Bouwer zeggen, maar schaamte weerhield haar die woorden te uiten.

„Kijk eens," en de arts nam een bankbiljet uit zijn portefeuille, „dat wilt u zeker wel aannemen, als dekking voor de eerste noodzakelijke uitgaven. Mijn vrouw zal zorgen voor een ledikantje, wat beddegoed en kleeren. Dus mag ik haar even met mijn rijtuig hier brengen?"

„Het is goed, dokter," sprak vrouw Bouwer. Het was niet het bankbiljet, dat haar zoo deed spreken, zachtkens sprak een stem van binnen: „Wat ge aan den minste mijner broederen gedaan zult hebben, hebt ge aan Mij gedaan." Vlug borg ze het bankbiljet weg en ze legde bij zichzelf de gelofte af, dat ze alleen in den hoogsten nood dit geld aan zou spreken. Maar haar man? Wat zou haar man zeggen? Zou ze niet beginnen met over het geld te spreken? Dat zou hem zeker verteederen. Komaan, het was nu geen tijd om te suffen. Al weer gebel. Daar stond zoo-
waar al de tuinmansknecht van den dokter, met een volgeladen kar. Vrouw Bouwer hielp hem vlug met afladen en hij hielp op zijn beurt met de plaatsing van het ledikantje enz. Juist was alles in orde, toen het dokterskoetsje kwam aanrollen. Geen half uur later lag Mia in het heldere ledikantje.

„Nu wil ik je moedertje zijn," zei juffrouw Bouwer hartelijk.

„Mein Mutterchen," zuchtte het kind, en toen viel ze in een weldadigen slaap.

Natuurlijk zette Bouwer vreemde oogen op, toen hij vernam, dat een nieuw huisgenootje in hun woning was gekomen. Hij had ook wat nieuws te vertellen. 't Klonk wel wonderlijk, maar de dokter had hem bezocht op het karwei en die had hem gevraagd, of hij kans zag met buurman Wels een stel barakken te bouwen bij het ziekenhuis.

„Ik ben geen timmerman, dokter!"

„Dat weet ik. Maar jullie hebben samen zoo keurig dien

ouden woonwagen opgelapt, dat ik je best durf recommandeeren.”

„Maar moet je dan deze betrekking opzeggen?” vroeg zijn vrouw, zich nog niet durvende verheugen.

„We mogen het in onze vrije uren doen. En ik krijg het dubbele uurloon, dat ik nu met sjouwen verdien.”

„God zij dank! Dan kunnen we het kind met een gerust hart geven van het onze.”

„We kunnen het probeeren,” was het voorzichtige antwoord. En juffrouw Bouwer sprak nog niet over het bankbiljet.

't Werd Kerstmis. Bouwer had al een paar goede dagen gemaakt, hij was opgewekter dan hij in weken, neen in maanden geweest was. Misschien was kleine Mia daar ook eenigszins de oorzaak van. Het kind was wonderlijk vlug opgeknapt en mocht af en toe reeds een uurtje aan tafel zitten. Dan gaf juffrouw Bouwer haar een stukje papier en een potlood en dan schreef ze allemaal letters op, die ze al kende. Iederen avond kwamen Vader en Oom haar bezoeken en dan moesten ze zien, hoe flink ze weer gevorderd was. En dan schreef Vader een paar nieuwe woorden op. 't Waren echter altijd Deutsche woorden, want Hollandsch kende hij niet. Bouwer kreeg een idee. Hij zou het kind Hollandsch leeren. Alle woordjes, die haar Vader geleerd had, vertaalde hij. Mia bleek een zeer vlugge leerling te zijn. Was het wonder, dat Bouwer er steeds naar verlangde gezellig bij vrouw en pleegkind te zitten?

De dokter had gezegd, dat het kind met Kerstmis wel eens naar buiten mocht. „Als het jullie niet te veel moeite is, brengen jullie haar dan eens naar het ziekenhuis.”

„Dat zullen we doen, dokter,” had juffrouw Bouwer beloofd. Wat zou dat arme moedertje blij zijn, als ze haar eenigste lieveling weer gezond terug zag! Gelukkig was ook zij op den weg van beterschap.

Op eersten Kerstdag werd Mia met zorg aangekleed. De bovenburen hadden een jurkje cadeau gegeven, de doktersvrouw had zelfs een warm manteltje gebracht, juffrouw Bouwer had kousjes gebreid en een wollen baretje gehaakt. En Bouwer kwam op Zaterdagavond aanzetten met een paar nieuwe schoentjes.

„O Schuhe, Schuhe” jubelde het kind. „Hoe heet dat in het Hollandsch?” vroeg Bouwer lachend. „Schoenen,” antwoordde Mia. Liefkoozend streek Bouwer haar over de blonde haren, die

nu vastgebonden waren met een mooi blauw zijden lintje, vrijwillig afgestaan door de oudste van den bovenbuurman.

Op Kerstmorgen ging vrouw Bouwer ter kerk. Ze moest den Heer danken voor zoo menig bloempje op haar

levensweg, ook voor Mia's komst. Het kind was een zonnestraal in haar woning geweest.

's Middags na den eten gingen ze op weg. Het kind praatte opgewonden over Mutterchen. Toen ze het groote ziekenhuis betraden, klemde ze zich aan juffrouw Bouwer vast.

„So grosz,” zuchtte ze. „Daar is moeder” sprak een vriendelijke zuster, terwijl ze wees op een ledikant in het hoekje van de zaal.

„Mutterchen!” „Liebe Mia.” Bouwer en zijn vrouw wachtten even. Hij beet zich op de lippen. Zij wischte een traan weg. De vrouw herstelde zich spoedig en was vol dank voor alles, wat ze voor haar kind

gedaan hadden. Nu sprak ze met Mia in haar eigen taal. Plotseling keek het kind haar pleegouders aan met stralende oogjes en zei, haar best doende goed Hollandsch te spreken. „Moertertje segt, wij moeten Kerstfeest vieren, wij moeten zingen van vrede op aarde, wij moeten Jezus danken.”

„Dat zullen wij doen,” sprak juffrouw Bouwer bewogen.

„Wil dies Vatertje auk?” vleide ze en klom op Bouwers schoot.

„Ja zeker, zeker,” antwoordde hij ietwat verlegen. Vroeger, toen het hem welging, was Kerstmis een feestdag voor hem geweest. Dat leek al heel lang geleden. Hij wist het wel dat zijn vrouw er veel leed van had gehad, en diepe schaamte vervulde zijn ziel.

Toen ze de terugreis ondernamen, terwijl de kleine al maar babbelde over moetertje en over het Kerstfeest, bedacht hij een plan. Hij bezat nog een fluit, een geschenk van zijn moeder. Omdat zijn moeder hem die gegeven had, had hij er nooit afstand van kunnen doen. Wat had hij er vroeger graag en veel op gespeeld. Dien avond zou ze weer te voorschijn komen.

Pas was het avondeten naar binnen, of daar zette Bouwer zich ongemerkt in een hoek der kamer en lieflijk klonken de tonen: Stille nacht, heilige nacht.

Verbaasd keken Mia en haar pleegmoeder op. „Wie schön,” riep het kind. Vrouw Bouwer kon niet spreken, haar oogen stonden vol tranen, tranen van dankbaarheid.

„Zingen, zingen,” sprak Bouwer. Mia zong de Duitsche woorden en het klonk zoo mooi, dat de bovenburen kwamen luisteren. En Bouwer speelde verder het Vrede op Aarde en nog vele kerstliedjes, die Mia, het arme Zigeunerkind alle kende. Het arme Zigeunerkind, dat opgevoed was als een kind Gods. Het was een heerlijke kerstavond, al schitterden er geen kerstlichtjes, al was er geen kerstgebak. Christus was toch tegenwoordig.

Toen Mia reeds rustig sliep, spraken Bouwer en zijn vrouw nog lang en vertrouwelijk samen. Stillekens vertelde ze van de gift van den dokter. Hoe verheugde het haar dat Bouwer haar de hand drukte en zei: „We hebben het niet noodig, vrouwtje. Mia heeft ons zelf gezegend.”

Eenige dagen later vertrok de woonwagen met zijn vier bewoners. Kleine Mia had met betraande oogjes afscheid van haar weldoeners genomen. Een koffer vol kleertjes had ze meegekregen, en het Zigeunervrouwtje had haar dank niet in woorden kunnen uiten. Nu waren ze al uren verder, zorgvuldig werden de kleertjes uitgepakt, nogmaals en nogmaals bewonderd. Eindelijk was de koffer leeg! Maar neen, daar lag een enveloppe, waar buiten op geschreven stond: Roep Mij aan in den dag der benauwdheid en Ik zal u er uithelpen. En uit de enveloppe viel een bankbiljet.